ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ κατάλαβε πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ γύρισμα του γέρου ὁ Νῖκος. Τώρα ὅμως ἤξερε ὅ,τι ἤθελε· καὶ γυρίζοντας στὸ σπίτι, ἔκαμε πάλι τῆς Δώρας σκηνή :

— Ψεύτρα !.. ψεύτρα !.. Μὲ γέμισες ψέμματα !.. Πατρικός σου φίλος ὁ κ. Ἀλέκος, ἔ ;... Σοῦδωσε τή φωτογραφία του μπροστὰ σ' ὅλους, ἔ ;... Γιὰ ποιὸν μὲ πῆρες ; νόμισες πὼς θὰ τἄφινα ἐγὼ ἔτσι ;... Λοιπὸν ὁ πατέρας σου δὲν ξέρει τίποτα ! Δηλαδὴ τὰ ξέρει ὅλα... τὸ κατάλαβα ἐγὼ ἀπ' τὰ μοῦτρα ποὺ ἔκαμε, ἅμα ἄκουσε τὄνομα αὐτοῦ τοῦ παλιανθρώπου !.. Ἦταν ἐρωμένος σου ! ἦταν ἐρωμένος σου ! Τώρα εἶμαι βέβαιος !

Ἄ, ὦς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει ! Ἡ Δώρα βγῆκε ἀπ' τὰ ροῦχα της. Μ' ἂν ἦταν δυνατὸ ν' ἀνεχθῇ τέτοιο τρόπο καὶ τέτοιο λόγο ! Καὶ τοῦ φώναξε :

— Ναί, ἦταν ἐρωμένος μου ! Ἂν σ' ἀρέση καλά· ἂν δὲν σ' ἀρέση... πάρε τὴ βόλτα σου !..

Κόντεψαν νὰ χωρίσουν στ' ἀλήθεια ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Φυσικά, ὁ Νῖκος πρῶτος ὑποχώρησε. Τὴν καλόπιασε, τῆς ζήτησε συγγνώμη. Κι' ἐκείνη πάλι κατιδέχτηκε νὰ τοῦ πῇ πὼς στὸ θυμό της ἔκανε αὐτὴ τὴν ὁμολογία : Ὄχι, ὁ Ἀλέκος ὁ Εὐαγγελάρης δὲν ἦταν ποτὲ ἐρωμένος της.

Ἔτσι τὰ ξανάφτιασαν. Μὰ τί τὸ θές ! Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Νῖκος δὲν εἶχε πιὰ τὴν παραμικρὴ ἐμπιστοσύνη στὴ Δώρα. Κι' ἡ Δώρα πάλι δὲν τὸν ἀγαποῦσε σὰν πρῶτα.

«Νὰ τὄξερα πὼς εἶνε ἔτσι ζηλιάρης, δὲν θὰ τὸν ἔπαιρνα», συλλογιζόταν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἄρχιζε νὰ τὸν χορταίνῃ. Κι' ἐπειδὴ οἱ ὑποψίες του τὴν ἐπρόσβαλλαν, χαϊδευε τώρα μ' εὐχαρίστηση τὴν ἰδέα κάποιας ἐκδίκησης.

Ἔτσι ἦταν αὐτή : Δὲν ἐχώνευε τοὺς ζηλιάριδες, γιατὶ δὲν ἐζήλευε κι' ἡ ἰδια. Καὶ κανένας ἐνθουσιασμός της γι' ἄνδρα δὲν μποροῦσε νὰ βαστάξῃ πολύ...

Ἀλλὰ —περίεργο πρᾶμμα ! — Ὅσο περισσότερο τῆς ἔχανε ὁ Νῖκος τὴν ἐμπιστοσύνη, ὅσο περισσότερο πειθόταν πὼς «εἶχε ψωνίσει ἀπὸ σβέρκο», τόσο περισσότερο ἀγαποῦσε, ποθοῦσε, λατρευε, ζήλευε τὴ γυναῖκα αὐτή, ποὺ κάθε φορά, γυριζοντας στὸ σπίτι φοβόταν πὼς δὲν θὰ τὴν εὕρισκε νὰ τὸν περιμένῃ.

Πολὺ συχνά, ἀλήθεια, τὸ συλλογιόταν κι' αὐτό : Πῶς ἡ Δώρα εἶχε φύγει μαζί του ἀπ' τὸ πατρικό της... Ἔτσι, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία μποροῦσε νὰ φύγῃ κάποτε μ' ἐραστὴ κι' ἀπ τὸ σπίτι τοῦ ἀντρός της...

Δ'.

Ἄ, ὄχι ! Ὁ Νῖκος τὸ παράκανε στὸ φόβο. Γιὰ τὴν ὥρα, κανένα σκοπὸ δὲν εἶχε ἡ Δώρα νὰ τοῦ φύγῃ : Ἐκεῖνο ποὺ γύρευε, τὄχε βρεῖ στὸ σπίτι του.

Ἦταν ὁ ἀδελφός του ὁ Τάκης.

Πάντα τῆς ἄρεσε τῆς Δώρας κι' αὐτός, πάντα τὸν συμπαθοῦσε. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔταψε νάγαπᾷ τὸ Νῖκο σὰν πρῶτα, πρόσεξε καλύτερα τὸν Τάκη καὶ βρῆκε πὼς ἦταν ὁ ἄνδρας ποὺ ὦς τότε τῆς εἶχε ἀρέσει περισσότερο.

Παιδὶ πρᾶμμα, νέος σὰν τὸ κρύο τὸ νερό, ὄχι γερομπασμένος σὰν τὸν ἄντρα της καί... σὰν τὸν κ. Ἀλέκο !...

Τί ἀνοησία ποὺ ἔκανε ὦς τώρα νὰ χάνεται γιὰ μεγάλους, γιὰ γέρους ! Ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ στοὺς νέους, ποὺ ἦταν καὶ τὸ φυσικό, τὸ ταιριαστό, τὸ ὡραῖο. Κι' ὁ πρῶτος νέος ποὺ τῆς ἄρεσε ἀληθινά, ἦταν ὁ Τάκης.

«Ἄχ, αὐτὸν ἔπρεπε νὰ πάρω !» συλλογιζόταν. «Κι' ὁ Νῖκος ἄς ἔπαιρνε τὴν Ἑλένη...»

Ἔπειτα γελοῦσε :

«Τί λέω ;... Παίρνουν δυὸ ἀδερφοὶ δυὸ ἀδερφές ;... Δὲν ἐπιτρέπεται !»

Κι' ἔπειτα, κάνοντας τὸ γέλιο της σατανικώτερο :

«Μά ὅ,τι δὲν ἐπιτρέπεται φανερά, γίνεται κρυφά.»

Στὴν ἀρχή, αὐτὸ γινόταν κρυφὰ κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Τάκη. Ἡ Δώρα βασιζόταν στὴ στενὴ συγγένεια κι' ἔδειχνε μεγάλη στοργὴ καὶ τρυφερότητα στὸν ἀντραδελφό της. Τὸν ἀγκάλιαζε, τὸν χάϊδευε, τὸν φιλοῦσε, ἢ τὸν πείραζε, τὸν τσιμποῦσε, τὸν ἔδερνε στὰ ψέμματα παίζοντας μαζί του ὅπως θἄπαιζε μὲ τὸν ἀδελφό της τὸν Ἄλκη.

«Ἀδελφούλη μου !» τοῦλεγε· «τὶ εὐτυχισμένη ποὺ εἶμαι νἄχω τέτοιον ἀδερφό !...»

Μόνο ποὺ πρόσεχε νὰ μὴν εἶνε καὶ ὁ Νῖκος μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς τρυφερότητες.

Μὰ οὔτε αὐτὸ δὲν τὸ παρεξηγοῦσε ὁ Τάκης. Ἡ καϋμένη ἡ Δώρα, τόσο ἀθώα, τόσο καλή !... Τοῦ ἐντρός της, μπορεῖ νὰ τοῦ κακοφαινόταν ἡ ἐλευθερία της. Καλὰ ἔκανε ποὺ μπροστά του ἦταν σοβαρὴ μὲ ὅλους καὶ μὲ τὸν Τάκη.

Ἀλλὰ ἦρθε καὶ μέρα ποὺ ὁ Τάκης κατάλαβε. Ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔδωσε τὶς ἐξετάσεις του καὶ πῆρε τὸ πτυχίο του μὲ λίαν καλῶς. Ὅλοι τὸν φίλησαν στὸ σπίτι. Κι' ἡ Δώρα μπροστὰ σ' ὅλους. Αὐτὴ ὅμως ἐξακολούθησε. Στὴ σάλα, στὶς κάμαρες, στοὺς διαδρόμους, ὅπου τὸν ἔβρισκε μιὰ στιγμὴ μονάχο, χυνόταν, τοὔδινε ἕνα γερὸ φιλὶ καὶ τοὔλεγε :

— Μπράβο, Τάκη !... σἀγαπῶ !

Τὸν «ἀγαποῦσε» γιατὶ πῆρε τὸ πτυχίο του βέβαια. Μὰ πάλι... τόσα φιλιά... Ἄ, μὰ τὸ παράκανε !... Τὶ θἄλεγε κι' ὁ Νῖκος ἂν τοὺς ἔβλεπε καμμιὰ φορά ;

Δὲν τόλμησε νὰ τῆς κάνῃ παρατήρηση, νὰ τῆς πῇ «φτάνει», οὔτε στάστεῖα. Θὰ τὸν παρεξηγοῦσε κι' ἐκείνη· θὰ ἐνόμιζε πὼς ἔβαλε στὸ νοῦ του κακό... Τὴν ἀπόφευγε ὅμως μὲ τρόπο. Δὲν ἄφηνε νὰ βρίσκονται οἱ δυὸ τους πουθενά. Ἔπειτα βγῆκε νὰ γλεντήσῃ μὲ τοὺς φίλους του. Καὶ τὰ φιλιό, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἐκόπηκαν.

Ὁ Τάκης συλλογιζόταν τὸ φέρσιμο τῆς Δώρας...

Ξανάρχισαν ὅμως τὴν ἐπομένη.

Ὅπου ἔβρισκε ἡ Δώρα τὸν Τάκη, τὸν ἀγκάλιαζε, τὸν φιλοῦσε καὶ τοὔλεγε τὸ αἰώνιο :

— Μπράβο ! σ' ἀγαπῶ !

Τάχα γιὰ παιχνίδι, γι' ἀστεῖο ; ἐπειδὴ κατολάβαινε πὼς τὸν ἐνοχλοῦσε κι' ἤθελε νὰ τὸν πειράζῃ...

Τὸ ἀστεῖο ὅμως σιγὰ-σιγά, ἔγινε σοβαρό : Ἡ Δώρα δὲ μιλοῦσε πιὰ καθὼς τὸν ἀγκάλιαζε. Τὰ μάτια της καθὼς τὸν φιλοῦσε γλάρωναν ἐρωτικά. Καὶ τὸ «σ' ἀγαπῶ» ἐκεῖνο, τὸ παιχνιδιάρικο στὴν ἀρχή, ἔπαιρνε τὸν τόνο μιᾶς ἀληθινῆς ἐξομολογήσεως. Στὸ τέλος, φαντάσου, τὸ συνώδευε καὶ στεναγμός !

Ὁ Τάκης ταράχθηκε, — ταράχθηκε πολύ. Μιὰ φορὰ θύμωσε κιόλα· καὶ τὴν ἔσπρωξε —μαλακὰ ὅμως,— λέγοντας :

— Οὔφ ! φτάνει πιὰ Δώρα !.. Μπράβο μου, μ' ἀγαπᾶς, τἄκουσα. Μὰ νισάφι !

— Μὴν εἶσαι, καϋμένε, κακός ! τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἐγὼ σ'ἀγαπῶ τόσο κι' ἐσὺ μὲ σπρώχνεις ;...

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε πάλι καὶ τρίφθηκε ἀπάνω του σὰν τὴ γατούλα.

Μιὰ στιγμὴ μόνο βάστηξε αὐτό, μὰ στὸν Τάκη δὲν ἄφησε καμμιὰ ἀμφιβολία : Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του τὸν προκαλοῦσε.

Θέ μου, τὶ φοβερό !

Ὁ κακομοίρης ὁ νέος πῆγε νὰ παλαβώσῃ.

Δυό, τρεῖς νύχτες δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Συλλογιζόταν τὴ φριχτὴ θέση ὅπου βρέθηκε ἄξαφνα καί... τὶ ἔπρεπε νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ξεφύγῃ.

Νὰ τόλεγε τοῦ ἀδερφοῦ του, γιὰ νὰ πάρῃ πιὸ δραστήρια μέτρα αὐτός ; Ἴσως θἄταν τὸ σωστότερο. Γυναίκα ποὺ ἕνα χρόνο μόλις μετὰ τὸ γάμο της, —ἀπὸ ἔρωτα, μὲ ἀπαγωγή, μὲ σκάνδαλο,— τολμοῦσε νὰ ρίχνεται ἔτσι τοῦ κουνιάδου της, δὲν ἦταν βέβαια ἡ τίμια γυναίκα ποὺ θἄκανε τὸν ἄνδρα της εὐτυχισμένο. Κι' εἶχε μιὰ ὁλάκερη ζωὴ μπροστά-της. Ἂν δὲν ἀγαποῦσε πιὰ τὸ Νῖκο, ἂν δὲν ἔβρισκε κεῖνο ποὺ ἤθελε ἀπὸ τὸν Τάκη, ἡ Δώρα, ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ στρεφόναν σ' ἄλλον καὶ θὰ τὄβρισκε. Τὸ κακὸ ἔπρεπε νὰ χτυπηθῇ στὴ ρίζα του· ὁ Νῖκος ἔπρεπε νὰ χωρήσῃ αὐτὴ τὴ γυναίκα ὅσο ἦταν καιρός...

Μὰ ἦταν, ἀλήθεια, καιρός ; Ὁ Τάκης, ξέροντας πόσο τὴν ἀγαποῦσε ὁ ἀδερφός του, φοβόταν πῶς ἦταν ἀργά. Θὰ γινόταν ἕνα ἀληθινὸ δρᾶμα ἂν ἔλεγε τίποτα τοῦ Νικου. Κι' αὐτὴ τὴ λύση, τὴ ριζική, ὁ φόβος του τὴν παραμέριζε.

Ὄχι, ὄχι.. κάτι ἄλλο.

Νὰ πιάσῃ καλύτερα τὴ Δώρα, νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς τὰ πῇ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια, νὰ τὴ φέρῃ σὲ συναίσθηση ;

Οὔτε γι' αὐτὸ δὲν ἔβρισκε τὸ θάρρος. Συλλογιζόταν τὴ σκηνὴ καὶ τὴν ἔτρεμε. Φοβόταν κροπάντων τὰ γέλια ποὺ θἄβαζε ἴσως ἡ Δώρα γιὰ νὰ τοῦ πῇ πὼς τὴν παρεξήγησε, πὼς ἦταν παλαβός, φαντασμένος, ἐγωϊστής. Ὤ, θὰ τοῦ τὰ γύριζε, θὰ τὸν ἔκανε νὰ μὴν ξέρῃ τὶ νὰ πῇ, θὰ τὸν ἄφηνε ἀναπολόγητο καὶ ντροπιασμένο.

(Ἀκολουθεῖ)